

**Tisztelt Gyászoló család, Tisztelt nem Alsónémediben élő,
gyászoló ismerősök, kollégák, barátok, rokonok,
végtisztességet tévő Alsónémediek!**

Szilárdan meg vagyok arról győződve, hogy bennünket, akik most ily nagy számban vagyunk jelen, nem a kíváncsiság, hanem az őszinte tisztelet és megbecsülés vezérelt, amikor eljöttünk végső búcsút venni: **Lugosi Gyula nyugalmazott igazgató úrtól, Alsónémedi Díszpolgárától.**

A görögök az idő múlását a *kronos* szóval fejezik ki! Ezt mutatja a naptár, a karóra a kezünkön. Így mérve az időt Lugosi Gyula igazgató úr hamvai felett: egy 85-ös szám olvasható. Neki ennyi földi életév adatott.

Beszélhetünk azonban Tisztelt Gyászolók egy másik időről is, amit a görögben a *khairos* szóval fejeznek ki: ez az úgynevezett „alkotó idő”. Abból a 85 évből, amit Igazgató úr itt töltött közöttünk: több évtized, talán fél évszázad is: az alkotó idő kifejezéssel illethető.

Az utolsó filmkockákon, melyek róla idén tavasszal készültek, a kezdeti nehézségekről, az államosítás előtti, majd az azt követő időkről szólt. 1941 őszén jött településünkre, a 6 osztályos katolikus népiskolába, amikor is mindössze 20 esztendő volt. Itt találta meg élete párját Ida-nénit, akivel példás házasságban éltek 57 esztendeig! Az államosításkor Őt nevezték ki az Alsónémedi Általános Iskola igazgatójává. E tisztséget nyugdíjba vonulásáig, 1981. december 31-ig töltötte be. Munkássága idején készült el az új iskolaépület, melynek megvalósításáért igen sokat tett. Igazgatói megbízatása mellett mindig szívesen vállalt a településen más társadalmi feladatokat is. Tagja volt a helyi Takarékszövetkezet felső vezetésének, míg a helyi rendszerváltás után a Községért Alapítvány Kuratóriumában is dolgozott.

Amikor 1990 őszén e település polgármesternek hívott el, nem sokkal a hivatalos beiktatás után bekopogott hozzám. Kezében egy kéziratot szorongatott, s e szavakkal adta át: *„Rád bízom – eddig én őriztem, nálad biztos helyen lesz.”* Azt a kéziratot 1961-ben gépelték, címe: Alsónémedi története. E mű alapja a később 1980-ban, illetve 2000-ben megjelent Alsónémedi falumonográfiáknak.

Igazgató Úr! Önnek – sok más mellett – nem vitatható szerepe van abban, hogy e település őslakossága – de a mostanság idetelepülők is – megismerhette a múltját: e könyvekből.

Egyik utolsó művét a Hírmondó hasábjain is olvashattuk tavaly februárban. **Emlékezzünk** címmel a 49 évvel ezelőtt történt földrengésről írt. Korábbi kérdésekre, hogy miért nem az 50., kerek évfordulóra szánná ezt a cikket, az felelte: *„Ember tervez, Isten végez! Úgy érzem jobb, ha most jelenik meg.”*

Tisztelt Gyászolók! Lugosi Gyula alkotó életútja a következőket üzeni nekünk, a ma élőknek:

*„Tégy meg minden jót, ami tőled telik:
amilyen eszközzel csak tudod
amilyen módon csak tudod
ahol csak tudod
akivel csak tudod s
ameddig csak tudod.”*

Ezt a tartalmas életutat **értékelte** Alsónémedi Képviselő-testülete 10 évvel ezelőtt, amikor **1996. június 2-án Lugosi Gyula nyugalmazott igazgató úrnak az Alsónémedi Nagyközség Díszpolgára** címet adományozta. Ez a cím e község közéletének azon

személyiségeinek adható, akik: „a község életében kifejtett kiemelkedő tevékenységükkel – életművükkel – a községet tiszteletreméltóan szolgálták, vagy szolgálják ...” A Díszpolgár a Képviselő-testület és a község lakosságának tiszteletét és megbecsülését élvezi.

Mert nem az a nagy, aki mindenkit eltipor vagy aki mindenkinél hangosabb és erőszakosabb; hanem az igazán nagy aki a szolgálatokban növekszik.

Gyászoló egybegyűltek! Aki helyesen élte életét az ne féljen a búcsútó! Lugosi Gyula igazgató úr nem félt a búcsútól, mert Beethoven szerint *„az ember arra született, hogy keresse a szépet, hogy kövesse a jót és cselekedje a legnemesebbet!”*

Ő az előzőek szellemében élt és cselekedett!

/Dr. György Balázs polgármester gyászbeszéde/

Alsónémedi új parkjairól röviden ...

Ebben az évben a település AVOP támogatással jelentős környezet fejlesztést hajtott végre, amelynek során új parkok készültek.

A parképítést az idei, 2006. évi „rakoncátlan” időjárás kedvezőtlenül befolyásolta. A megálmodott parkok elkészültek. Kisebb bosszúságok sújtották a települést, de a kivitelezőt is (Békési Faiskolát). Az építés folyamatában tapasztalható zökkenők látható jeleit most, pl. a füvesítés, valamint egyes fás növények eredése, vízmosások és más még fel nem lelhető hibák kiküszöbölése a kivitelező vállalkozó garanciális kötelezettsége.

A szembetűnő legjelentősebb hiányosság a rosszul kelő füvesítésben határozható meg. Ez abból ered, hogy a vetést követően özvényszerű csapadék esett (a Nagygödörnél két nap alatt 100 mm), valamint a választott fűmagkeverék összetétele sem volt ideális. A látható eredmény nem elégítheti ki sem az önkormányzati, sem a szalmai igényeket, ezért a kivitelező garanciális pótlással köteles ezeket kijavítani. A füvesítés ideális idejében – szeptember hónapban – végrehajtandó a még hiányzó műveletekhez (megfelelő talajmunka, gyormirtás után), hazai nemesítésű szarvasi fűmagkeverékkel a vetést megismételni. Ez a keverék több komponensből áll, amelynek alkotó elemei közül vannak gyorsan kelő, rövid tenyészidejű (pl. angol perje) fűmagok, továbbá lassabban csírázó, kelő, hosszabb életű tarackoló fajták (tarackos tippan és csenkesz félék), amelyek őszi vetés esetén tavaszra dekoratív, strapabíró gyepet alkothatnak.

Gondos fűmagvetés – pótlás – azonban csak akkor fog örömet okozni a nagyközség lakóinak, ha a folyamatos gondozás követelményei is megvalósulnak. Ezt igényli a 20.895 m² zöldterületen elültetett 404 db fa, 4.674 db cserje és szépszámú örökzöld is.

Ehhez kíván közös összefogással sikereket a nagyközség lakóinak környezetformálásához az Önök kertész szakértője

Scherer István műszaki ellenőr

Kaland van készülóban

Késő este érkeztem az Észak-Laoszban fekvő, meredek sziklafalairól, izgalmas folyójáról és gigantikus barlangjairól elhíresült Vang Vienbe. Főleg a barlangok érdekelték, Magyarországon jártam néhány ismertebben és nagyon beléjük szerettem. Másnap gyalog indultam a környék felfedezésére. A forráság tapintható volt, az út egy burkolat nélküli vörös portömeg, melyet a ritkán, de eszeveszett iramban elhaladó traktorok vertek fel. A por vastagon ült a növényzeten, majd hamarosan a ruhámon, hajamon és torkomban is.

Úgy számítottam összesen 7-8 kilométert kell megtennem és közben három óriási üreget, látogathatok meg. Alig fél órája kutyagoltam, amikor hátulról mellém vágódott biciklivel egy helyi srác és elkezdett lelkesen magyarázni valamit ékes lao nyelven. Igyekeztem angolra váltani, mely úgy tűnt, némi nehézség árán ugyan, de a kommunikáció eszközévé válhat. A srác közölte, hogy ő is éppen arra tart amerre én, és szívesen elvisz bicajjal. Mivel nem volt útitársam és ő jópofának bizonyult (ráadásul éppen kapóra jött némi tempó-gyorsítás), nem haboztam sokáig. Ő maga legfeljebb 50 kilo lehetett, ezért én ültem a nyeregbe, ő pedig az acélból készült csomagtartóra, hátán a táskámmal. Még éppen időben vettem észre, hogy fék az nincsen. Erre elmutogatta, hogy az egyik lábammal nyomjam neki a patkóféket a felninek. Ezen a ponton éreztem először azt, hogy kaland van készülóban. Maga a jármű új értelmet adott a rozoga kifejezésnek, úgy nézett ki, mintha most tette volna meg a Moszkva-Peking kerékpáros szupermaratont és éppen a szerelőműhelybe, vinnék. A lejtőkön úgy száguldottunk, hogy a legelésző vizibivalyok bögve ügettek el a közelünkből. Az állva tekerés (különben ő nem fért volna el) és a forráság miatt hamar elfáradtam, ezért felvettem, hogy cseréljünk helyet, és ő hajtson tovább. Meglepődtem, milyen készségesen állt rá a cserére, ami azonban mégse nem bizonyult jó ötletnek, mert a méretes kövekkel tarkított út hamar puhára rázta a hátsó felem, hiába minden technikás fészkelődés. Ekkortájt vettem észre, hogy a bal keze felig bék, azért hordott, hogy elrejtse. Csodálatraméltóan kitartónak bizonyult a tekerésben, bék karja ellenére is, amit egy elképesztően piszkos hosszú ujjú tréningfelső takart. Bár igaz, a legkisebb emelkedőn is le kellett szállnom, mert túl nehezek voltunk nekem kellett javasolnom, hogy inkább én kicsit sétálok mellette, hogy pihenjen és a hátsóm is visszarendeződhessen eredeti állapotába. Kb egy óra váltott tekerés után érkeztünk egy táblához, mely jelezte, már csak négy kilométer van hátra. Olyan érzés töltött el, mintha egy hét koplalás után ujjongva közölnék velem, hogy néhány nap és élelemhez jutok. Egyszerűen legszívesebben visszafordultam volna. A végén már fel sem szálltam, hanem csak gyalogoltam, ami szemmel láthatóan rosszul esett neki, de nem voltam olyan állapotban, hogy ez meggyőzőn döntésem helytelenségéről. Megérkeztünk a barlanghoz, de erősen vesztettem az indulási lelkesedésemből. Pedig ami bent várt, az a szavakkal leírhatatlan csoda volt: függő és álló cseppkövek tengere, gyönyörű formájú csillogó mészkősziklák. És ami tovább növelte az élményt az a kb. 15 fokos hőmérséklet volt. Űdítően hatott a külső 40 után...

Miután elkalauzolt egy-kétszáz méterre a bejárattól, kihámoztam angoljából, hogy ő tulajdonképpen egy hivatásos túravezető ezt akkor sem hittem volna el induláskor, ha igazolványt mutat, bár a laoszi turisztikai hatóságok ilyen szintű intézkedéseire valószínűleg még várni kell néhány évtizedet és szeretne némi készpénzt szolgáltatásaiért. Elszomorított, hogy nem teljesen önzetlenül szenvedett velem két órát, de közben jót nevettem saját naivitásomon is. Végül megállapodtunk egy mindkettőnk által korrektnek ítélt összegben. A visszaút, ha lehet még borzasztóbb volt. Mindhárman ramaty állapotban voltunk: a bicaj, a hátsóm és jómagam is. A srác jópárszor megtehetette már az utat, strapabírónak bizonyult. Félúton sikerült lestoppolnom egy platós teherautót, így mindenestől fölpackoltuk magunkat a már ott kucorgó tyúkok és nemzeti viseletben virító öregasszonyok mellé. Így már jóval gyorsabb és relatíve kényelmesebb volt a hátralévő út a városig.

Búcsúzáskor megpróbált rábeszélni, hogy másnap újabb barlangokat látogassunk meg együtt, illetve megpróbálta kisajtolni belőlem, melyik vendégházban töltöm az éjszakát, de úgy éreztem nincs az a hatalom, ami rá bírna venni, hogy újra útra keljek vele. Ez után felírta mobilszámát egy cetlire megdöbbsz, hogy Laoszban sehol se látni utcai telefonfülkét vagy vonalas telefont, csak

mobilt és a lelkemre kötötte, hogy felhívom, ha bármire szükségem van. Kölcsönösen biztosítottuk egymást baráti érzéseinkről, majd leszálltam a teherautóról, és elindultam életem egyik legmegérdemeltebb hideg zuhanya felé.

*Juhász Gedeon bácsi unokája
Gárdonyi Zsolt*

A Széchenyi István Általános Iskola célkitűzései az előttünk álló tanévben

Iskolánkban, mint az ország összes oktatási intézményében, szeptember 1-jén megkezdődött a tanítás. Jó kedvű, vidám gyermekek vették birtokukba 181 tanítási napra intézményünket. Tantestületünk teljes létszámban készen állt az új tanév megkezdésére. A nyári felújítási és karbantartási munkák időben befejeződtek. Tiszta, rendezett környezet várta az új és régi diákokat. Az augusztusban megtartott tanévnyitó értekezleten meghatároztuk a 2006-2007-es tanév feladatait, figyelembe véve a közoktatási törvényben bekövetkezett változásokat. Nevelőtestületünk úgy döntött, hogy az oktatás színvonalának emelése érdekében a 7. évfolyamon bevezetjük a névfelosztott oktatást, melynek során az egy évfolyamra járó tanulók a tantárgyak egy bizonyos körét az osztályoktól eltérő, különböző névfű, közelítően egyforma teljesítményű csoportokban tanulják. A tanulók névfűszintek szerinti differenciálása a szaktárgyi teljesítmény optimális fejlesztését célozza. A jobb képességű csoportok gyorsabban haladhatnak, így számukra nagyobb mód nyílik további ismeretek feldolgozására, a készségek és jártasságok magasabb szintű kialakítására. A csoportok közti átjárhatóság biztosított. Fontosnak és szükségesnek tartjuk –a tanulói óraszámcsökkenés ellenére- gyermekeink minél alaposabb felkészítését a továbbtanulásra. Első osztálytól egyéni fejlesztéseket, felzárkóztató foglalkozásokat, korrepetálásokat, tehetséggondozó foglalkozásokat tartunk. Logopédus, pszichológus foglalkozik a részképesség-zavarral küzdő tanulókkal. Kicsi, de annál értékesebb könyvtárunk örömmel várja az olvasni vágyókat. A jobb képességű tanulóknak, a területi és országos versenyeken kívül, helyi tanulmányi versenyeket szervezünk, kutatómunkára ösztönözzük őket, melyhez internethozzáférést is biztosítunk. Kiemelt helyen kezeljük a nyelvtanítást, melyhez jól felszerelt nyelvi labor áll rendelkezésünkre. Az első osztály második félévétől a jobb képességű tanulók játékos módszerekkel ismerkedhetnek meg a felkínált német vagy angol nyelvvel. Törekszünk a rendezvények, sport, szabadidős tevékenységek tartalmának, színvonalának emelésére, hogy ráirányítsuk a gyermekek figyelmét szabadidejük okos és értelmes eltöltésére. Szeretnénk még szorosabb kapcsolatot kiépíteni a családokkal, a szülőkkel, hiszen érdekeink azonosak. Iskola a család nélkül, család az iskola nélkül eredményesen nem tevékenykedhet! Pedagógiai munkánk másik fő területe a nevelés, melyre egyre nagyobb időt kell szentelni, az adódó nevelési területeket, helyzeteket egyre mélyebben kell kiaknázni, a gyermeki személyiség egészséges fejlődése érdekében.

„A hagyományörzés a humánus hiteles hordozója zavarokkal teljes társadalmunkban.”(Babits Mihály)

A 2006/2007-es tanévben iskolánk folytatja „A megtartó hagyomány” mottó alatt megkezdett iskolai programját. A 2005. évi tanévnyitó értekezleten pedagógus közösségünk megállapodott abban, hogy a Faluház megnyitásának 10. évfordulóján, újra a hagyományörzést, a honismereti gyűjtőmunkát, szülőfalunk pusztuló néprajzi értékeinek mentését tűzzük célul tanulóink elé.

Egyetértünk Babits Mihály fent idézett figyelmeztetésével, hiszen mai világunkban a sebesen áramló információk, a tömegkommunikációs eszközök által sugárzott sokféle kultúra, a főváros vonzása eltereli a figyelmet azokról az értékekről, melyek itt helyben, saját környezetünkben találhatók, amik elvesztése pótolhatatlan lenne.

Más népek, kultúrák után sóvárogva nem is vesszük észre, mely értékeket hoztak létre nagyapáink, dédapáink, pedig ez a miénk, ezt kellene megőriznünk.

Büszkék vagyunk rá, hogy iskolánk pedagógusai és tanulói felvállalták a Faluházban lévő értékek összegyűjtését, és sokat fáradoztak azon, hogy a nagyszülőktől fennmaradt értékek ne az őszerekek teherautóin vagy a szemétbányák mélyén kallódjanak el.

A fogyasztói világ, melyet ma élünk, nem az őrzésre, hanem a habzsolásra rendezkedett be, a reklámok szüntelen vásárlásra ösztönöznek, a régi tárgyakra nincs hely, látszólag értéküket veszítik.

Remélhetőleg eljön az idő, amikor az emberek gondolkodásában ismét visszaáll a rend, újra felismerik majd, hogy nem a pénzen megvett divatra alapozható a család, a kultúra, az élet.

Babits Mihály fent idézett szavai figyelmeztetnek: vigyáznunk kell saját kultúránkra, őrizni kell helyi hagyományainkat, hogy tudjuk, miért ragaszkodunk településünkhöz, hogy akarjunk itthon maradni, hogy fejlesszük és gyarapítsuk azt, amit örököltünk. Ne hagyjuk cserbe azt, aki felnevelt, ne legyünk közönyösek községünk és annak lakói iránt.

„A megtartó hagyomány” iskolai programunk azon cél érdekében jött létre, hogy rányissa a gyermekek szemét a még meglévő, de lassan kihaló értékeinkre.

Az első évben két témacsoportot dolgoztunk fel. Az első: „Bölcsőtől a koporsóig” Ennek keretében a gyermekszületéshez kapcsolódó helyi népszokásokat, hagyományokat elevenítettük fel, pl. komázás, komaebéd a gyermekágyásnak, a kisbaba pályázása, gondozása stb. Illetve a temetkezési szokásokról tudhattak meg sok érdekeset tanulóink, pl. a harangok hangjából már tudni lehetett, férfi, nő vagy gyermek a halott.

A tavalyi év második témaköre az iskoláskor, ez a téma különösen közel állt a gyermekekhez, külön érdekes volt, hogy Dobosné Mancika néni és Lugosi Gyula igazgató bácsi személyesen is mesélt az régi iskolához fűződő élményeiről. Az előadásokra való felkészülés során video- és hangfelvételeket készítettünk, értékes dokumentumok és fényképek kerültek be az archívumba, melyek további kutatómunka alapját képezik.

A 2006/2007-es tanévben ismét két témakört szeretnénk feldolgozni. Az első félévben a kamaszkortól a házasságig terjedő időszakot szeretnénk bemutatni, a második félévben pedig a község régi állattartási, földművelési szokásaival, a falusi iparosok tevékenységével, a népi kézművességgel szeretnénk megismertetni a gyerekeket.

A kutatómunkát pedagógusok és tanulók közösen végzik. Az előadások összefoglaló és figyelemfelkeltő célzatúak. Az összegyűjtött anyagot DVD-n rögzítjük.

Bízunk benne, hogy evvel a munkával kettős célt érünk el. Egyrészt a tanulóink számára értékeket mutatunk fel. Arra biztatjuk őket, hogy legyenek büszkék szülőfalujukra, családjukra, őrizzék a múlt értékeit.

Másrészt az utókor számára hangkazettán, DVD-n megőrizzük azoknak az alakját, hangját, akik már idősök lévén kifelé ballagnak az időből. Megállíthatjuk a porladó papír, sárguló fénykép pusztulását.

S mindaz, amit elnyel az idő, mégis köztünk maradhat, hogy az eljövendő generációk is tanulhassanak, emlékezhessenek.

Tudjunk, hogy munkánk csak csepp a tengerben. A legfőbb értékörző maga a család.

Minden erőnkkel arra neveljük a ránk bízott gyermekeket, hogy hagyományörző felnőttekké váljanak.

Olyanokká, akik úgy európaiak, hogy közben nem felejtik el, hogy magyarok.

Csak az képes szeretni a hazáját, aki ragaszkodik a szülőföldjéhez, családi hagyományaihoz.

Az iskola ennek érdekében megtesz, amit keretein belül lehet.

A családnak is meg kell tenni, ami az ő kötelessége.

Így, közös erőfeszítéssel bizakodhatunk csak gyermekeink szebb és tartalmasabb jövőjében.

Minden Szülőnek és iskolánk minden tanulójának eredményekben, sikerekben gazdag új tanévet kívánunk!

Kérjük, tekintsek meg iskolánk honlapját! (www.szechenyi-alsonemedi.hu)

A Széchenyi István Általános Iskola nevelőtestülete nevében:

Mayer Istvánné
igazgató

A 9. Szent István napi labdarúgó torna eredményei

Tisztelt Alsónémediek!

Az 1998-ban első ízben megrendezett kispályás labdarúgó kupát természetesen az idén is megrendeztük, egy nappal az ünnep előtt, **augusztus 19-én**. Eltérően az eddigiektől – tekintettel arra, hogy a Szent István téri pálya az idei felújítást követően még nem volt alkalmas a megrendezésre ezért – az **ASE „nagy pályákon”** fociztak a csapatok. Az is változás volt, hogy két kispályát jelöltünk ki, így egyszerre két mérkőzést tudtunk bonyolítani. **Elmaradt** tehát a csoportba történő besorolás, így most mindenki mindenkivel játszott és így alakult ki a végső sorrend.

Ez az alkalom évről évre az Alsónémedin már több, mint **negyed százada** folyamatosan jelenlévő 6 kispályás labdarúgó **csapatnak ad szereplési**, illetve versenyezési lehetőséget. Idén nem mind a 6 kispályás labdarúgó csapat jelent meg (hiányzott az Iskola).

A tavalyi évhez hasonlóan – idén **a torna elején** – a két alsónémedi női kispályás focicsapat ismét megcsillogtatta labdarúgó tudását. (Jutalmuk egy-egy labda és oklevél volt.)

A **Betyár Étterem** jóvoltából hideg italokat és finom főtt ételeket kaphatott a pályára kilátogató nagyjérdemű közönség és természetesen a labdát kergető kispályás csapattagok is.

Gyorsan peregték az események, hiszen a két pályán két bíró fújta a sípot, így a rendezvény az előző évekkel ellentétben korábban fejeződött be. A **Borozó csapata** régi fényében csillogott és ebben az esztendőben, hűen a korábbi évek eredményeihez jobb gólkülönbséggel lett a bajnok a **Gödör csapata** előtt (a Borozó 17 gólt lőtt és csak 1-et kapott, a Gödör pedig 13 gólt lőtt és 2-t kapott). A 3. helyen a **Szent István** csapata végzett, 4. az **Alszeg**, 5. pedig a **Camping** lett.

Korábban már megtörtént – ahogy idén is –, hogy a gólkirályi címet, illetve a legjobb játékos elismerést is egyazon személy kapta. **Idén Bérces Attila** vehette át mindkét oklevelet és kisfigurát tőlem, hiszen 7 góllal lett a gólkirály és messze 19 ponttal a torna legjobb játékosa.

Itt köszönöm meg a kispályás férfi és női csapatoknak, hogy sportszerű és jó mérkőzéseket vívtak. Köszönettel tartozom továbbá **valamennyi**, a torna lebonyolításában szervező és közreműködő **munkatársaimnak** is.

Remélem, hogy e szép hagyomány az elkövetkezendő években sem szakad meg és jövő évtől kezdődően **visszatérünk** a Szent István térre és az ott kialakított arénában a hagyományos rend szerint küzdenek majd a csapatok.

Polgármester

Tisztelt Alsónémediek!

A második világháború áldozatainak emlékére készült emlékművön felsorolt nevek között szerepel öcsém, Kiss István is, aki a temesvári (romániai) fogolytáborban halt meg hadifogolyként 1945. április havában, nagyszombaton. 16 éves volt.

Mivel Kiss István sorsának részben tanúja voltam, elhatároztam, hogy megosztom Önökkel tragikus sorsának eseményeit.

A történet az alábbi:

1944. november hónapban bejött hozzánk egy orosz katona. Édesanyám, én és István öcsém voltunk odahaza. A katona közölte édesanyámmal, hogy a két fiú közül az egyiküknek vele kell mennie munkára. Édesanyám úgy határozott, hogy mivel az állatoknak nincs takarmányuk, a határban kint maradtból kell behozni. A szomszédos Molnáréknál is ez volt a gond. Molnár Istvánnal – aki időközben elhalálozott – egy lovas fogattal kimentünk a falu végén lévő földjükre, és onnan hoztunk takarmányt. Így az időközben visszatért orosz katona az öcsémet, Kiss Albert bácsit a temetőgondnok édesapját, Győrvári Pétert, Molnár Andrást és Endródi Ferencet vitte magával.

Időközben hazaértünk a takarmánnyal. Szomorú hír fogadott. Az orosz katona a fent felsorolt személyeket a Soroksár és Alsónémedi között húzódó árokhoz vitte. Az árok taposóaknákkal volt telítve. Ebbe az árokba borult bele az orosz bricska, vagyis az ott használatos, teknő alakú lovas kocsí. A faluból elhurcolt embereknek ezt a kocsit kellett az elaknásított árokból. Kihúzniuk. Munka közben az öcsém aknára lépett, s az felrobbant. Az akna szétroncsolta az öcsém bal bokáját és a jobb lábán bokától térdig az izomzatot. Kiss Albert bácsinak pedig mindkét szemét roncsolta. Molnár András a tenyerébe kapott kisebb szilánkokat. Az orosz katonák és az épen maradt személyek is ijedtükben elfutottak, mert azt gondolták, hogy az árkon túli területen lévő német katonák lőttek oda.

Lovas Flóri bácsi bérese és egy orosz tiszt lovas fogattal járták a területet, és ők leltek rá a súlyosan sebesült öcsémre. A béres közölte a tiszttel, hogy ismeri a fiút és a szüleit is. Az öcsémet feltették a kocsira és megálltak a lakásunk előtt. Öcsém annyit mondott, hogy „édesanyám, nincs lábam”. A szomszédokból is sokan odajöttek. Az öcsém meglátta Molnár Juliannát a szomszéd Molnár István 20 éves lányát, és azt mondta neki „Julis veled nemsokára találkozok”. Hitem szerint ez a találkozás meg is történt, mert az öcsém 1945. április hónapban meghalt a temesvári fogolytáborban, Molnár Julianna pedig 1946. május havában hunyt el.

Az öcsémet az orosz tiszt továbbvitte a Juhász Béla bácsi Garay utcában lévő házáig. Ott volt berendezve egy elsősegély hely. Itt bekötötték a sebeit, és továbbvitték Bugyira, az ott lévő hadikórházba. Mivel az öcsém a kocsí fenekén feküdt Juhász Béláné párnákat tett, alá meleg takaróval betakarta. A kórházban a bal bokáját amputálták, a jobb lábát megműtötték. A kórházból az öcsém az Örkény községhez tartozó Ilka-majorban lévő fogolytáborba került Kiss Albert bácsival együtt. Édesapám a Vöröskereszt segítségével kerestette az öcsémet, de nem kapott kedvező hírt. Hallottuk, hogy Örkényben az Ilka-majorban vannak sebesült magyarok. Kiss Albert bácsi fiával Kiss Ferencel elhatároztuk, hogy megkeressük a tábor, és ha szerencsénk lesz, találkozhatunk az öcsémmel és Albert bácsival. Tervünket megtudta Sramek Pálné – jelenleg Szántó Boldizsárné -, Csermák Istvánné, Kiss Balázsné (Végh Margit), Végh Antalné. Közölték, hogy ők is velünk jönnek.

1944. december végén indultunk el hatan. Megtudtam, hogy Lovas Flórián bácsi házával szomszédos épületben van az orosz parancsnokság, ahol a tolmács Végh Gábor bácsi. Megálltunk az épület előtt. Én bementem és kértem Gábor bácsit, hogy kérdezze meg a parancsnoktól, hogy tudna-e segíteni abban, hogy hatan eljussunk Örkényig. A parancsnok közölte, hogy teherautóval mennek Kecskemét felé. Várjunk, és ha jön az autó, megkéri a vezetőt, hogy vigyenek el bennünket Örkényig. Nemsokára jött is egy teherautó. Ketten ültek a vezetőfülkében. A kocsí üres volt. Gábor bácsi a tolmács szólt a gépkocsivezetőnek, hogy mi a szándékunk. A vezető mondta, hogy szálljunk fel, majd szóljunk, hogy mikor akarunk leszállni. Elindultunk. Fáztunk, mert a nyitott kocsí platón hideg volt. Az ócsai elágazásnál a falu végén az autó letért az ócsai útra. A német és magyar alakulatok kiskaliberű ágyúval lőtték az ötös utat. Arra gondolta, hogy a vezető ezért tért le az ócsai útra. Nekem gyanús volt, hogy valami nincs rendben, mert kelet felé tartunk, Örkény pedig délre van. Gyanúm igazolódott, mert nemsokára megérkeztünk egy erdőséghez. A környéken romos, leégett

tanyákat, kiégett orosz és német tankokat láttunk. Az autó befordult az erdő felé és megállt. A romok közül egy idős bácsi jött felénk. Megkérdeztem tőle, hogy hol vagyunk. Azt mondta, hogy Pótharasztpusztán. Az autó a volt német katonai támaszpont helyén állomásozó orosz alakulathoz megy.

Az autó ismét elindult a göröngyös, fagyos úton. Szóltam az asszonyoknak, hogy az oroszok nem tisztességes szándékkal visznek bennünket a táborba. Egy lehetőségünk van a menekülésre, ha az autó rossz úton lassan halad és mi egyenként, a hátsó végén leugrunk, és gyors léptekkel elindulunk vissza az úton. Először a négy asszony ugrott le, utána mi ketten. Hála Istennek sikerült észrevétlenül elhagynunk az autót. Igyekeztünk vissza az úton. Mikor kiértünk az öreg országútra, szembejött egy vasutas piros zászlóval. Megkérdeztem tőle, hol vagyunk. Mondta, hogy az öreg országúton Inárcs és Dabas között.

Közöltük, hogy Örkénybe szeretnénk eljutni. Az asszonyok ekkor úgy döntöttek, hogy nem jönnek velünk tovább, örültek, hogy megszabadultak a veszélytől. A vasutas azt ajánlotta az asszonyoknak, hogy a kövesúton Inárcsra érve menjenek a vasútállomásra, a déli órákban jön majd egy vonat, arra szálljanak fel és Ócsán szálljanak le, onnan Alsónémedi már csak 4 kilométer.

Mi Ferivel úgy döntöttünk, hogy a vonatsínek mellett megyünk tovább. Besötétedett mire Örkénybe értünk. Egy bácsinál szállást kértünk és kaptunk. Mondtuk, hogy mi célból jöttünk. Közölték, hogy az Ilka-majorban lévő volt gazdaságban van egy orosz hadikórház, ott vannak magyar sebesült hadifoglyok. Reggel hajnalban induljunk, mert napközben munkára viszik a férfiakat.

Hajnalban elindultunk. A református templomhoz érve láttuk, hogy a templomkertben temetnek. Odamentünk, de nem találtunk ismerőst a halottak között. Az emberek mondták, hogy a halottakat az Ilka-majorból hozták. Ott még sok magyar sebesült van. Tájékoztattak, hogy hogyan juthatunk el az Ilka-majorba. Az Ilka-majorba érve egy magas raktárépülethez jutottunk. Az épület ajtajának mindkét szárnya nyitva volt, Odaérve az öcsém tekintetével találkoztam. Az arca vértelen, szinte fehér volt. Édesanyám csomagot készített neki, egy szelet rántott húst kenyérrel, meg egy imakönyvet. A csomagot kibontva percek alatt elnyelte a húst és a kenyeret. Panaszkodott, hogy a reggeli egy bögre keserű tea, délben egy tányér pirított kenyér kockákkal. Csak azért tudtam megenni, mondta, mert nagyon éhes voltam, vacsora meg egyáltalán nem volt.

A ruháját a robbanás combig letépte. Nagyon halkan mondta, vigyél haza. Tudta, hogy lehetetlent kér.

Kiss Albert bácsi a kályha mellett állt, próbált melegedni, de a kis 5-ös vaskályha csak füstöt adott, mert a kályhacső olyan volt, mint a rosta. Szegénynek mindkét szeme helyén tojás nagyságú daganat volt. Teljesen megvakult. Nem sokáig maradhattunk a betegekkel, mert bejött egy orosz katona és engem is, meg Ferit is kivezetett, mondta málenyikj robot. A kórházat ürítették ki, mert a németek áttörték az orosz vonalat. Nekünk az volt a feladatunk, hogy a raktárhelyiségben fekvő súlyosabb orosz katonákat a kettes ágyakról leemeljük, és a betegszállító autókba berakjuk. A legtöbb sebesült gipszpólyában volt hordágyon. A kettes ágyról kellett levenni a hordágyat a beteggel, és 8 lépcsőn levinni az autókhoz. Óvatosan igyekeztünk a munkát végezni, de a legkisebb mozdulatra is erősen jajgattak a sebesült katonák. Késő délután lett, mire a több száz katonát kihordtuk. Kimerülten mentünk vissza a mieinkhez. Őket is kocsira rakták, és vitték a vasútállomásra. Mikor odaértem, egy idős orosz katona az öcsémet akarta kivinni, de látta, hogy milyen súlyosan sebesült. Elment és a kocsit puha szénával rakta tele, és ebbe fektette az öcsémet, majd pokróccal letakarta.

Elindultunk az állomás felé, de a betonúthoz érve egy orosz tiszt mondta, hogy forduljunk vissza, mert megteltek a vagonok. Visszafelé is kísértük a kocsit, de a táborba már nem mertünk bemenni, mert véleményem szerint a nagy felfordulásban biztosan szöktek meg jární tudó hadifoglyok. Ilyenkor az éppen ott lévő férfiakkal pótolták a hiányt.

Elköszöntünk az öcsémtől és gyalog hazafelé indultunk. Sáriiba értünk mire sötét lett, és ott kaptunk szállást. Reggel korán indultunk és karácsony első napján 10 órára értem haza. Oda-vissza 50 kilométer gyalogoltunk. Megtudtam, hogy Kiss Albert bácsit Szegeden egy szerzetesrend elkérte az oroszoktól és kórházba vitték, onnan került haza. Később azt is megtudtam, hogy összesen 16 ember maradt le a vonatról, őket betegszállító autóval vitték a temesvári fogolytáborba.

Ezt követően hónapokon keresztül nem kaptunk hírt. Majd július hónapban bejött hozzánk egy erzsébeti lány, és elmondta, hogy a temesvári fogolytáborból jön. Ott feküdt Kiss István, de ne várjuk vissza, mert nagyszombaton hajnal 4 órakor meghalt.

Édesanyám nem hitte el. Úgy gondolta, hogy a hírért valamit ki akar csalni a lány. Én azonban tudtam, hogy valószínűleg igazat mondott, mert súlyos sérültnek láttam az öcsémet.

Nyár végén bejött hozzánk Ulman Józsi bácsi, egy taksonyi idős ember. Ő is a fogolytáborban volt, az öcsém mellett feküdt. Mondta, hogy az öcsém olyan sokszor elmondta, hogy hol lakunk, melyik utcában, és hogy hogyan ismerem meg a házat. Mikor beértem a faluba senkit sem kellett megkérdezni, megtaláltam az utcát és a lakást is. Elmondta, hogy az öcsém szépen felépült, mankóval már járni is tudott. Sok magyar dolgozott a táborban, s mivel az öcsém volt a legfiatalabb fogoly, naponta vittek neki édességet, süteményt és húst.

Az öcsémnél megvolt az édesanyám csomagjába tett imakönyv. Ebből imádkoztak minden nap. Mikor öcsém meghalt, Sramek Pál elkérte az imakönyvet azzal, hogy a szülőkhöz közel lakik, nemsokára hazamegy, és átadja majd az imakönyvet. Sajnos Sramek Pál is nemsokára meghalt, az imakönyv ismeretlen idegenekhez került.

Öcsém a következőt üzent: Keresztanyjától kapott egy aranyláncot. Az oroszok elől az istállóban a szénaketrec oszlop alá dugta el. A láncot a húgának ajándékozta. Édesapám kiment az istállóba, felhúzta az oszlopot, és tényleg ott volt a lánc.

Így már édesanyám is elhitte, hogy hiába várja a fiát, meghalt. Magyar földben nyugszik, mert Temesvár valaha magyar föld volt.

Szomorú történet, de az emlékműre felvésett minden névhez fűződik hasonló történet, csak nem tudunk róla. Ha Kiss Ferencsel nem megyünk az Ilka-majorba mi sem tudtuk volna meg soha, hogy mi történt az öcsémmel.

A történet leírásával tartozom öcsém emlékének, mert ha nem őt, hanem engem visz el az orosz katona, lehet, hogy az eset velem történik meg.

Az emlékmű felállítását követően a Képviselő Testület úgy döntött, hogy a II. világháború áldozatairól minden évben a szabadságharc október 23-i évfordulóján emlékezünk, és az ünnepély után virágot viszünk, és egy gyertyát gyújtunk az emlékműnél.

Tisztelettel kérem a község lakosságát, hogy erről ne feledkezzünk meg!

Kiss Imre

Beszámoló

Az „Alsónémedi Széchenyi István Általános Iskoláért” Közalapítványról

Az alapítvány vagyonának nagy részét 2005-ig közhasznú célokra felhasználta, eszközállomány gyarapítására. Köszönet illeti ezért Miskolczi Károlyné dr. értékes munkáját, valamint köszönettel tartozunk minden adományozónak, támogatónak.

Ez évtől a kuratórium tagjainak javaslataként egy ideig tartalékoljuk a bevételeket nagyobb célok (pl.: atlétikai pálya építése) érdekében.

Az alapítvány vagyona a 2006. augusztus 31-i állapot szerint 2.013.029,- Ft, melynek nagy része kamatozó kötvényben került elhelyezésre. Lehetővé teszi bevételeink növekedését a Képviselő Testület felajánlásával épített műfüves pálya hasznosítása, melynek igénybevevői támogatják az alapítványt. Javaslom, minél többen töltsék itt „iskolaközelben” kellemes körülmények között egészséges mozgással szabadidejüket.

A pálya igénybevételeéről: **06 29 337 140**-es telefonszámon lehet tájékozódni.

Az alsónémedi adófizető magánszemélyek közül sokan az alapítványt jelölték meg kedvezményezettként személyi jövedelemadójuk 1 %-ának felajánlásakor. Az APEH tájékoztatása szerint az összeg várható nagysága 463.114,- Ft, melyet ezúton megköszönünk. Átutalás után ez is kamatozó kötvényben kerül elhelyezésre.

Magam részéről köszönöm, hogy megtiszteltek a kuratórium elnöki teendőinek ellátásával. A kuratórium tagjaival együtt legjobb tudásunk szerint igyekszünk végezni ezt a munkát.

Közalapítvány számlaszáma: Alsónémedi és Vidéke Takarékszövetkezet
64400068-10600780

Közalapítvány adószáma: 19184771-1-13

Győrvári Pálné
a kuratórium elnöke

MIT ÉR A SIKER, HA ALSÓNÉMEDI, AVAGY KINEK VAN SZÜKSÉGE ERRE AZ EGÉSZRE?

Tudtuk, hogy az előző év csúcseredményeit megismételni majdnem lehetetlen, de a cél egyértelműen az volt, hogy a bajnokságokban minden csapatunk a dobogón végezzen, a diákolimpiai versenysorozatban, pedig jussunk minél tovább.

Az őszi szezon zárása már előre jelezte, hogy megfelelő tavaszi teljesítmény esetén nagyon szép évvégzésünk lehet. A tavasz azt hozta, amit vártunk, talán még többet is. A körzeti bajnokságokban olyan eredményeket értünk el, amelyek után bátran mondhatjuk, ez igazán szép munka volt. Az évvégzés a körzeti labdarúgó vezető szavait idézve: „Az Alsónémedi labdarúgó utánpótlás volt a 2005/2006-os bajnoki esztendőben a körzet leges legeredményesebb csapata!” A miértre az eredmények adják meg a választ.

Az 1999/2000-es születésűek a 2. helyen végeztek:

Helyezés	Csapat neve	Mérkőzés	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólkülönbség	Pontszám
1.	Dabas	24	21	1	2	81-18	64 pont
2.	ALSÓNÉMEDI	24	17	1	6	85-35	52 pont
3.	Gyál LSE	23	14	1	8	62-35	40 pont
4.	Viktória	23	11	3	9	51-38	36 pont
5.	Bugyi	24	10	2	12	52-54	32 pont
6.	Gyál BKSE	25	9	3	13	44-53	30 pont
7.	Újhartyán	23	8	3	12	39-48	27 pont
8.	Gyál BKSE II.	23	4	0	19	13-87	12 pont
9.	Újlengyel	17	2	0	15	15-74	6 pont
Vk.	Hernád	12	1	0	11	3-48	3 pont

Névsor: Dénesi László, Demeter Mátyás, Galambos Dániel, Horváth Béla, Kotán Ágnes, Szapula László, Szlovicsák Csaba.

Nagyon „szűk” volt a csapat, mindenkinek rengeteget kellett hozzátenni ehhez az ezüstéremhez, ami fényesebb is talán, mint a realitás.

Az 1997/98-as születésűek toronymagasan nyerték a bajnokságukat, ami nagyképűség nélkül mondható, elvárás volt velük szemben.

Helyezés	Csapat neve	Mérkőzés	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólkülönbség	Pontszám
1.	ALSÓNÉMEDI	17	16	0	1	88-6	48 pont
2.	Dabas	18	12	2	4	66-19	38 pont
3.	Gyál LSE	18	12	1	5	49-24	37 pont
4.	Gyál BKSE	18	6	0	12	16-48	18 pont
5.	Viktória	18	4	2	12	19-53	14 pont
6.	Újlengyel	16	4	2	10	19-54	14 pont
7.	Bugyi	18	4	1	13	14-67	13 pont
Vk.	Gyál LSE II.	10	4	2	4	19-22	14 pont

Ugyan ez a korosztály kellemes meglepetést szerzett a **budapesti bajnokság megnyerésével.**

Helyezés	Csapat neve	Mérkőzés	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólkülönbség	Pontszám
1.	ALSÓNÉMEDI	16	13	1	2	63-20	40 pont
2.	Pénzügyőr	16	12	3	1	57-21	39 pont
3.	Budatétény	16	12	1	3	61-23	37 pont
4.	Érd	16	10	1	5	70-38	31 pont
5.	Csepel-Halászi	16	6	5	8	47-51	20 pont
6.	Tabán	16	5	3	8	51-47	18 pont
7.	Vasas	16	4	1	11	35-64	13 pont
8.	Fagor-Kelen	16	3	0	13	32-79	9 pont
9.	SZAC	16	0	2	14	18-91	2 pont

Névsor: Bezjian Alberto, Galambos Levente, Györfvári Tibor, Kotán Tamás, Kovács Máté, Kulcsár Olivér, Kulcsár Roland, Lakatos Ádám, Mészáros Máté, Mészáros Róbert, Szabó Bence.

Ez az a csapat, amely idén kiérdemelte, hogy külön cikkben foglalkozunk velük.

Az 1995/96-osok is aranyérmet szereztek.

Helyezés	Csapat neve	Mérkőzés	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólkülönbség	Pontszám
1.	ALSÓNÉMEDI	14	12	1	1	105-17	37 pont
2.	Dabas	14	12	1	1	72-18	37 pont
3.	Gyál BKSE	14	10	0	4	55-30	30 pont
4.	Gyál LSE	14	7	2	5	51-39	23 pont
5.	Bugyi	14	5	1	8	31-44	16 pont
6.	Hernád	14	5	0	9	36-58	15 pont
7.	Örkény	14	2	1	11	19-87	7 pont
8.	Ócsa	14	0	0	14	14-90	0 pont
Vk.	Felsőpakony	8	1	1	6	6-37	4 pont

Névsor: Bezjia Roberto, Bolnovszky Balázs, Czakó Péter, Garai Gábor, Kerekes Géza, Kovács Bence, Mészáros Máté, Molnár Dávid, Sándor Ádám, Sarudi László, Steingruber Richárd, Steingruber Zsolt, Szalai József, Varga Márton, Zsebedics Ferenc.

Izgalmassá tettük magunknak a bajnokságot, egy igen buta gyáli vereséggel, de a gólkülönbségünk igen csodálatos, ami mutatja, hogy ez szintén egy remek csapat. Gyakran hiányoztak meghatározó játékosok, de a játékosanyag erejét dicséri az eredmény.

Ez a korosztály is szerepelt a budapesti bajnokságban, ahol igen sok hasznos mérkőzés után az **5. helyezést érték el.**

Helyezés	Csapat neve	Mérkőzés	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólkülönbség	Pontszám
1.	Vasas-Pasarét	20	17	2	1	126-24	53 pont
2.	Ferencváros	20	15	2	3	142-31	47 pont
3.	Érd	20	13	2	5	73-33	41 pont
4.	Vasas SC	20	12	1	7	70-72	37 pont
5.	ALSÓNÉMEDI	20	10	2	8	69-73	32 pont
6.	MAC	20	8	2	10	70-49	26 pont
7.	Budatétény	20	7	5	8	61-67	26 pont
8.	Ikarus	20	6	2	12	44-82	20 pont
9.	III. Kerület	20	6	2	12	59-120	20 pont
10.	RKSK	20	4	0	16	45-122	12 pont
11.	Dunaharaszti	20	2	0	18	43-129	6 pont

Örömmel töltött el mindenkit, hogy a Diákolimpia II. korcsoportjában a megyei döntőn harmadikak lettünk. Sok összetevő miatt lett ez a „csak” bronzérem, szebbre vágyott mindenki. Az egész évet tekintve a csapat java része dicséretet érdemel hozzáállása és fejlődése miatt, viszont egy része elgondolkodhat azon, hogy miért hagyott ki annyi edzést és ennek következtében miért teljesített időnként gyengén.

Az 1993/94-esek ezüstérmesek:

Helyezés	Csapat neve	Mérkőzés	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólkülönbség	Pontszám
1.	Bugyi	14	13	0	1	120-9	32 pont
2.	ALSÓNÉMEDI	14	10	2	2	76-16	32 pont
3.	Hernád	14	7	1	6	47-46	22 pont
4.	Gyál BKSE	14	6	3	5	40-28	21 pont
5.	Gyál LSE	14	6	2	6	33-26	20 pont
6.	Felsőpakony	14	6	0	8	23-57	18 pont
7.	Ócsa	14	4	0	10	23-61	12 pont
8.	Újhartyán	14	0	0	14	8-127	0 pont
Vk.	Újlengyel	7	1	0	6	6-52	3 pont

Névsor: Bálint Dávid, Barcz István, Gáspár Tibor, Horváth Tamás, Kovács Ádám, Molnár Krisztián, Palchuber Péter, Pánti Dávid, Sándor Balázs, Schwartz Máté, Sarudi Dömötör

Küzdöttek becsülettel, edzettek- edzegettek, többet érdemeltek volna, de talán jövőre többet kapnak, így többet is adnak.

Az 1991/92-esek is ezüstérmesek:

Helyezés	Csapat neve	Mérkőzés	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólkülönbség	Pontszám
1.	Bugyi	20	15	2	3	84-24	47 pont
2.	ALSÓNÉMEDI	20	14	3	3	67-33	45 pont
3.	Felsőpakony	20	13	5	2	62-31	44 pont
4.	Inárcs	20	13	0	7	54-37	39 pont
5.	Táborfalva	20	10	2	8	62-47	32 pont
6.	Gyál	20	7	2	11	49-61	23 pont
7.	Újlengyel	20	7	1	12	59-82	22 pont
8.	Kakucs	20	6	2	12	54-73	20 pont
9.	Ócsa	20	6	1	13	41-52	19 pont
10.	Hernád	20	5	2	13	37-53	17 pont
11.	Újhartyán	20	4	0	16	41-117	12 pont

Névsor: Bezjian George, Gácsi Zoltán, György Zoltán, Győrvári Attila, Győrvári Dávid, Kovács Gábor, Kulcsár Norbert, Mocsári Balázs, Mózes Sándor, Nagy Gergő, Nagy Nándor, Németh Gergely, Pleszkáts Péter, Polyák Attila, Takács János, Takács Levente, Varró Gábor, Végh Péter.

Igazából értékes ez az érem is, hiszen ez a bajnokság az 1990-es korosztálynak lett kiírva, tehát 1 évvel fiatalabbként (kivéve Varró Gábort) érték el ezt a szép eredményt.

MÉGIS! Ez lehetne az első olyan felnövekvő korosztály, amely 3-4 év múlva ott lehetne a felnőtt csapat ajtajában. Azt mondhatni, hogy legalább 6-7 fiúnak lenne reális esélye erre. MÉGIS! Nem elég, ha mi szeretnénk a fejlődésüket biztosítani, komoly és nehéz edzések várnának még rájuk. A feladatunk adott, mi teszünk is értük, de ehhez kellenek a fiúk is, mert nélkülük mi értelmű van? Ne hagyjuk elveszni őket!

Azt mondhatjuk, a 2005/06-os bajnoki évről, hogy SIKERES volt!

De kinek mi a siker? A **gyerekek számára** egyértelműen a győzelem, a góllövés, a minél fényesebb érem (sokuknak már jelentős gyűjteménye van). A **szülőknék**, ha gyerekük minél többet játszik, látják rajta a jókedvet, tudják, jó kezekben van, figyelnek rájuk. Az **edzőnek**, ha látja, hogy a mérkőzéseken visszakapja az edzéseken gyakoroltakat, ha a játékosok egyénileg egyre ügyesebbek és csapatként is mind jobban teljesítenek. Ha érezné a változás lehetőségét, és a gyerekek által elért sikerek fényét nem csak kihasználnák egyesek, hanem igenis végre tennének valamit értük. Félre ne értse senki, nem csak az anyagiakról van szó, bár az sem mellékes (mennyi ideig kellett győzködni a Tisztelt Képviselő-testületet, hogy a műfüves pálya elkészüljön, s ne vesszen az infláció súllyesztőjébe az **előző testület által felajánlott tiszteletdíj** (1998-2002 közt)- ez a nemes lokálpatrióta, önzetlen cselekedet ma már nem jellemző. Igen sokba kerül nekünk, hogy minket (?) „képviseljenek”). Nekünk fontos lenne az **erkölcsi támogatás** is, vagy esetleg az, ha személyesen megtisztelnék a legfontosabb eseményeinket (ittthon rendezett tornák, évzáró éremosztók, diákolimpiai események), ahová meghívjuk őket. Máshol, ahol ez tényleg fontos, ott megtiszteltetésnek veszik az illetékesek, hogy megjelenhetnek, netán személyükkel még nagyobb rangot adhatnak az eseménynek és nem utolsó sorban, a gyerekeknek is örömet okozhatnak.

Nagyon remélem, hogy a következő testület szakít az elmúlt évek hagyományával, és sokkal több figyelmet fordít községünk gyerekeire, azok sportolására, egészségére. Jó volna, ha a jövőben valóban **közös sikereknek** tudnánk **közösen örülni**.

Mi ott vagyunk, mi ott leszünk! Reméljük mások is!

Kotán Miklós

AZ ÉV UTÁNPÓTLÁS LABDARÚGÓ SIKERCSAPATA ALSÓNÉMEDIN

Nagyon nehéz örökséget kapott az 1997/98-as korosztály. Az elmúlt esztendőben az 1996-osok országos bajnoki címe érezhetően kicsit eredménykényszer alatt tartotta a gyerekeket. Van közöttük néhány, aki már a tavalyi évben is szerepet kapott a bajnokságban, de most nem voltak a „nagyok”, így saját magukért kellett megharcolniuk. Egyikük-másikuk pedig a testvér nyomdokaiba szeretett volna lépni, ami néha görcsös akarást eredményezett.

Kimondva-kimondatlanul, a gyerekek tudásának megfelelően a minimális célkitűzés a megye négyes döntőbe jutás volt. A tavalyi évhez hasonlóan, idén is a körzeti őszi-tavaszi forduló jelentette az első lépést. Szigetszentmiklós és Taksony iskolái ebben az évben sem tudták megszorítani csapatunkat, így biztosan kerültünk a megye területi versenyre. Úgy véltük, itt már komolyabb erőfeszítésre lesz szükségünk, de a gyerekek játékkal ránk cáfoltak és igen imponáló magabiztossággal utasították maguk mögé Ráckeve, Érd és Telki iskoláit. A 15-1-s gólkülönbség nagyon hűen tükrözi fölényünket.

Minden évben akad egy vízváltató verseny, ahol sok apróságon (szerencse, sorsolás, betegség ...) múlik az eredmény. Így volt ez az idei megyei döntőn is. Az első mérkőzésen, amely nekünk mindig igen nehéz, az előző évről (debreceni nemzetközi torna) már ismert Örbottyán csapatát győztük le 1-0 arányban. Azt gondolták a gyerekek, hogy a legnehezebb ellenfél legyőzésével már továbbjutottak, e helyett a négyes körmérkőzés talán legkönnyebbnek ígérkező mérkőzését veszítettük el Pilissel szemben 1-0 arányban (egyszer lépték át a felező vonalat az ellenfél játékosai). Az eredmények szerencsés alakulása folytán (egymás elleni eredmény dönt egyenlő pontszám esetén) az utolsó mérkőzésre úgy mentünk fel, hogyha győzünk, biztosan megszerezzük az aranyérmet. Nem volt kérdés, valós tudásunknak megfelelően helyezeteinket magabiztosan értékesítve szaladtunk át 8-0 arányban Pomáz csapatán.

Iskolánk első korosztályos fiú labdarúgó csapata ismét a MEGYE BAJNOKA lett.

Írány az országos döntő! Újra nagy remények. Nem győztük hangsúlyozni, már az is csodás eredmény, hogy idáig eljutottunk. Sajnos gyerekeinkre a már említett tavalyi siker terhe nyomasztóan hatott. A sorsolás sem fogadott kegyeibe minket, így nagyon nehéz ötcsapatos csoportból kellett megkísérelni, az első kettőbe jutást, ami a felsőházban (1-8 helyig) való folytatást jelentette.

A nyitó mérkőzésen SZEGED csapatával igen küzdelmes mérkőzésen 1-1-es döntetlent játszottunk.

Előjött az első mérkőzés már megszokott görcsössége, de így is nagyon jó meccs volt. A folytatás MISKOLC ellen rosszabbul sikerült és 2-1 arányú vereséget szenvedtünk. Nehéz volt bármi okosat mondani a gyerekeknek, buta vereség volt, de össze kellett szedni magunkat. Ebéd után egy kis pihenést és beszélgetést követően a rendező megye reprezentánsával, NAGYATÁDDAL játszottunk. Annyit érdemes megjegyezni, amit a statisztika megőriz 3-0 arányban győztünk (még az országos döntőn is előfordul, hogy egyes csapatok meg nem engedett eszközökkel próbáljanak meg jobb eredményt elérni). A végére maradt a legnehezebb mérkőzés NYÍREGYHÁZÁVAL. Talán a legjobb csapata volt csoportunknak, de szenzáció számba menő játékkal újra 3-0-ra nyertünk. Borzasztóan nehéz volt, de csoportunkban megszereztük a 2. helyet, így a felső ágon való szereplés jogát.

Következő napon a negyedöntőkkel folytatódott a verseny. Nekünk PÁSZTÓ csapatával kellett mérkőznünk. Nagyon fájó, 3-1-es vereség lett a vége. Itt, a legjobb nyolcban már nem volt igazán különbség a csapatok között, pillanatnyi jó egyéni megoldások, hibák döntötték el a mérkőzéseket.

Ennek áldozatai voltunk mi is. Szó se róla, rendesen megtörtünk és elfáradtunk, ám nem volt sok időnk töprengeni, mert az 5-8. helyért kellett mérkőznünk BÉKÉSCSABA ellen. Újra igazoltuk, hogy képesek vagyunk koncentrált, jó játékra is, és a harcosság mellé jó egyéni teljesítmények párosultak.

Meg is lett az eredménye, hiszen 2-0-ra nyertünk. Rövidnek tűnő, fél órás pihenőt követően, pedig az 5. helyért KECSKEMÉT csapatával küzdöttünk meg. A fáradtság miatt elsősorban mindkét fél a védekezésre összpontosított, nem is lehetett más az eredmény, mint 0-0-as döntetlen. A büntetőkben mi koncentráltunk jobban, így a 2005/06-os esztendő

Labdarúgó Diákolimpia I. korcsportjának Országos Döntőjében

az ALSÓNÉMEDI SZÉCHENYI ISTVÁN ÁLTALÁNOS ISKOLA csapata

V. helyezést ért el.

A véleményem (sok szülőjével együtt) az, hogy ez elképesztően nagy siker (Nézzék végig, hogy kik voltak az ellenfeleink). **Évek óta ott vagyunk ebben a korosztályban az ország legjobb iskolái között,** felvesszük még a legnevesebb sportiskolákkal is a versenyt, elnyertük elismerésüket.

Lehet, hogy sokan már unalmasnak tartják ezeket az eredményeket, de akik kicsit is belelátnak a labdarúgás rejtelmeibe, tudják, mennyi munka fekszik benne. Még ennél is előbbre tarthatnánk, ha nem lenne

irigykedés, ha nem lenne széthúzás. ÖSSZEFOGÁS kell, segítsék utánpótlásunkat úgy, ahogy lehetőségük van rá. Megérdemelnék ezek a gyerekek.

Mi kellett ehhez a sikerhez? Munka, elszántság, segítőkészség. A gyerekekkel megfelelő munkát végeztünk az év folyamán, s az elszántságra sem lehetett panasz. A **szülők teljes támogatását** élveztük minden szempontból. Nagy, de édes teher ez számukra, hiszen tudják, gyermekük jó helyen van és látják az eredményt is. Öröm nézni, ahogy együtt tudnak sírni és nevetni.

Szeretném megköszönni **Varga Sándor** barátomnak, azt az iszonyatos mennyiségű, önzetlen, odaadó munkát és rengeteg időt kívánó szervezést, amivel segítette, nem csak ennek a csapatnak, hanem az egész Alsónémedi utánpótlásnak a munkáját. Ő látja, érzi a feladat fontosságát, szépségét, hasznos gondolatokkal kritizál, vagy éppen dicsér. Hálás vagyok érte és kívánom, hogy legyen ereje még igen sokáig tenni ezt.

Végül, de nem utolsó sorban- talán inkább elsőként-, köszönném meg a **családomnak** (főleg **feleségemnek**), azt, hogy minden szükséges otthoni feltételt biztosítottak a számomra. Mennyi estébe nyúló délután, hétvége, amikor edzés, mérkőzés volt, amikor lemondtak közös programokat, mert tudták, hogy ez megszállottságot igényel, nem törődve a ráfordított idővel és energiával. Gondolhatják, ugyan már! Higgyék el, sokszor a legtöbbet egy-egy megértő, jó szó, biztatás ér, főleg, ha szeretteinktől kapjuk. Ez az, amit csak a nyugodt családi háttér tud biztosítani. Az ő támogatásuk, biztatásuk nélkül nem lettem volna képes az elmúlt évek munkáját, rohanását végigcsinálni. **Köszönöm Nekik**, evvel ők is a sikerek részesei (nem is kis mértékben) lettek.

A sikercsapat tagjai:

A képen láthatók balról: Kulcsár Olivér, Bezjian Alberto, Kovács Máté, Kotán Tamás, Mészáros Máté, Mészáros Róbert, Györfvári Tibor, Kulcsár Roland, Szabó Bence, Lakatos Ádám (fekszik), Kotán Miklós (edző)

A képről hiányzik: Galambos Levente

Kotán Miklós

